

УДК 614.2:355.1:355.247(477)

В.О. Жаховський¹, О.Ю. Булах¹, В.Г. Лівінський¹, М.В. Кудренко²

МЕДИЧНЕ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ЗБРОЙНИХ СИЛ УКРАЇНИ: АКТУАЛЬНІ ПИТАННЯ УДОСКОНАЛЕННЯ З ОГЛЯДУ НА ТЕНДЕНЦІЇ РОЗВИТКУ СИСТЕМИ ОХОРОНИ ЗДОРОВ'Я УКРАЇНИ

¹Українська військово-медична академія, м. Ірпінь, Україна

²ДУ «Український інститут стратегічних досліджень МОЗ України», м. Київ, Україна

Мета – вивчити проблемні питання організації медичного забезпечення Збройних Сил України в сучасних умовах; визначити напрями його удосконалення.

Матеріали та методи. Об'єкт дослідження: система медичного забезпечення Збройних Сил України. Предмет: організаційно-функціональна структура медичної служби. Методи: аналітичний, бібліосемантичний, системного підходу.

Результати. Наявність широкого спектру загроз національним інтересам України у сфері безпеки та оборони, тенденції розвитку структури, оснащення і форм застосування військ висувають високі вимоги до їх медичного забезпечення, визначають необхідність формування дієвої системи лікувально-евакуаційного забезпечення з урахуванням тенденцій реформування та розвитку системи охорони здоров'я України.

Висновки. Для надійного медичного забезпечення військ необхідно мати повноцінну організаційно-штатну структуру медичних підрозділів військових частин, військово-медичних закладів. Актуальним є питання забезпечення індивідуальними засобами медичного захисту, вакцинами, сучасним комплектно-табельним оснащенням, спеціальною медичною технікою та засобами евакуації. Особливої важливості набуває необхідність удосконалення нормативно-правової бази з організації медичного забезпечення, а також формування єдиного медичного простору України.

Ключові слова: система охорони здоров'я, система медичного забезпечення, медична служба, лікувально-евакуаційна система.

Вступ

Тенденції розвитку воєнно-політичної обстановки у світі свідчать про її напруженість, динамічний і нестабільний характер. Воєнна сила продовжує залишатися визначальним елементом спроможності будь-якої країни відстоювати свої національні інтереси [9].

Вивчення та аналіз поглядів і публікацій експертів із військового мистецтва [4, 10, 11] дає змогу з'ясувати: умови, в яких імовірно застосування військ; склад угруповань; завдання; тактику дій; принципи і форми застосування; способи ведення бойових дій; їх вплив на величину і структуру санітарних втрат, а також на цій основі визначити перспективні напрями і шляхи удосконалення системи їх медичного забезпечення.

Наявність широкого спектру небезпек і загроз національним інтересам України у сфері оборони обумовлена незавершеністю системних реформ у сфері національної безпеки і оборони; радикалізацією політичних сил і рухів; неефективністю механізмів щодо врегулювання конфліктних ситуацій; недостатнім рівнем обороноздатності держави тощо.

За означених умов загроза застосування воєнної сили проти нашої держави може реалізовуватися шляхом втягнення України у воєнний конфлікт між іншими державами, збройної агресії або збройного конфлікту на державному кордоні України, переростання внутрішньої нестабільності у збройний конфлікт усередині держави.

Наявність зазначених загроз і тенденції розвитку структури, оснащення і форм застосування Збройних Сил України (ЗС України) висувають високі вимоги до їх медичної служби і медичного забезпечення в цілому. Тому концепція медичного забезпечення військ в особливий період має передбачати розвиток гнучкості, мобільності, високої адаптивності усієї системи, враховувати зміни величини і структури санітарних втрат унаслідок удосконалення озброєння і військової техніки, а також способів ведення операцій (бойових дій).

Слід зазначити, що медична служба ЗС України є важливою складовою загальнодержавної системи охорони здоров'я України, і подальший її розвиток неможливий без урахування тенденцій та напрямів її реформування і розвитку (рис.).

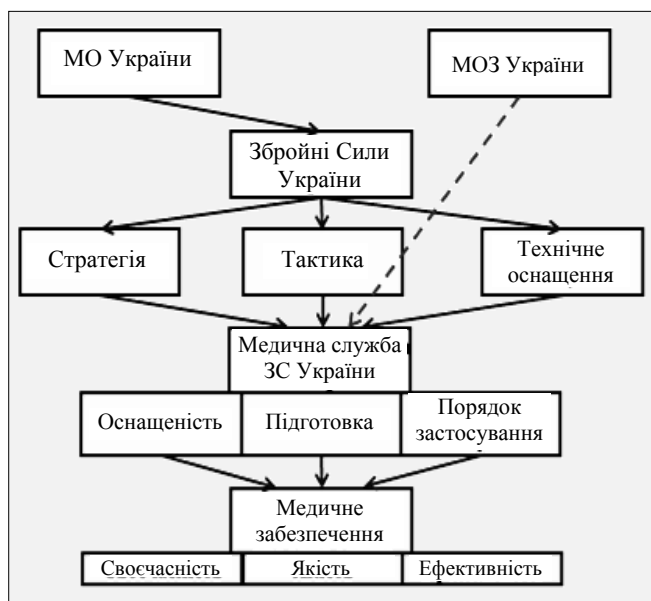

Рис. Тенденції розвитку системи медичного забезпечення Збройних Сил України

Мета роботи – дослідити проблемні питання організації медичного забезпечення ЗС України в сучасних умовах; визначити основні напрями та провести пошук шляхів удосконалення системи медичного забезпечення з огляду на тенденції змін у порядку застосування військ і реформування системи охорони здоров'я України.

Матеріали та методи

Використано чинні нормативно-правові документи з питань реформування та розвитку ЗС України, медичної служби, матеріали планових командно-штабних навчань з органами управління медичної служби, відкриті наукові публікації. Методи: аналітичний, бібліосемантичний, системного підходу. Об'єкт: система медичного забезпечення ЗС України. Предмет: організаційно-функціональна структура медичної служби та система лікувально-евакуаційного забезпечення військ.

Результати дослідження та їх обговорення

Сучасна система медичного забезпечення ЗС України побудована за територіальним принципом на виконання Програми розвитку системи медичного забезпечення Збройних Сил України на 2006–2011 роки відповідно до Державної програми розвитку Збройних Сил України на 2006–2011 роки, затвердженої Указом Президента України від 27.12.2005 р., та позитивно себе зарекомендувала в умовах мирного часу [6].

Основними оперативними одиницями в системі медичного забезпечення у визначених зонах відповідальності стали військово-медичні клінічні центри (ВМКЦ) регіонів, які разом із підпорядкованими військовими госпіталами є відповідальними за організацію медичного забезпечення військ у визначених регіонах, надання кваліфікованої і спеціалізованої медичної допомоги, амбулаторне і стаціонарне лікування військовослужбовців та ветеранів військової служби, членів їхніх сімей.

Запровадження територіального принципу медичного забезпечення, оснащення ВМКЦ регіонів сучасним медичним обладнанням та засобами евакуації тяжкохворих (травмованих) – реанімобілями – дало змогу наблизити вищі рівні медичної допомоги (спеціалізовану і високоспеціалізовану) безпосередньо до військ і підвищити оперативність в її наданні.

Зазначена програма була спрямована переважно на розвиток госпітальної ланки військово-медичної служби та в цілому була виконана, за винятком заходів, які потребували значних бюджетних коштів.

У 2012–2013 рр. в Україні затверджені Стратегічний оборонний бюлетень та Державна комплексна програма реформування та розвитку ЗС України на період до 2017 року, які визначили на довго- та середньострокову перспективу напрями розвитку сектору безпеки і оборони України, а також завдання щодо реформування і подальшого розвитку ЗС України [5, 8].

Реалізація означених завдань здійснюється, по-перше, у площині напрацювання нормативно-правових документів із питань управління, застосування, підготовки та забезпечення ЗС України [7], а по-друге, у напрямку приведення організаційно-функціональної структури ЗС України та їх підготовки у відповідність до сучасних поглядів на порядок застосування військ.

У рамках розроблення Державної комплексної програми реформування та розвитку Збройних Сил України на період до 2017 року у Військово-медичному департаменті Міністерства оборони України опрацьовано основні напрями і заходи реформування та розвитку системи медичного забезпечення ЗС України, які лягли в основу Програми реформування та розвитку системи медичного забезпечення Збройних Сил України на період до 2017 року (далі – Програма).

Головною метою Програми є: підвищення рівня та якості медичного забезпечення особового складу; приведення якісних, кількісних та вартісних показників системи медичного забезпечення у

відповідність до завдань, перспективної структури та чисельності ЗС України.

Головними завданнями запропонованої реформи є: оптимізація органів управління медичним забезпеченням, чисельності військово-медичних закладів, їх організаційно-штатних структур та чисельності особового складу; відновлення медичних підрозділів військових частин і з'єднань, їх спроможностей до виконання завдань за призначенням у мирний час та особливий період; оснащення військово-медичних та санаторно-курортних закладів сучасним медичним обладнанням і технікою.

Шляхами реалізації основних заходів Програми є: удосконалення законодавчої та нормативно-правової бази з питань медичного забезпечення; запровадження ефективної системи управління військово-медичними закладами, дієвого контролю за використанням бюджетних коштів, раціональної кадрової політики; зменшення витрат бюджетних коштів на утримання підпорядкованих закладів; запровадження інвестиційних проектів у діяльності військово-медичних закладів.

Слід зазначити, що розвиток системи медичного забезпечення ЗС України відбувається в єдиному медичному просторі держави і передбачає використання єдиного законодавства з питань охорони здоров'я, дотримання загальнодержавних медичних стандартів і клінічних протоколів надання медичної допомоги.

Як приклад інтеграції медичної служби ЗС України в єдиний медичний простір є її співпраця в межах держави з Міністерством охорони здоров'я України, медичними службами інших військових формувань і правоохоронних органів спеціального призначення України та їхніми закладами охорони здоров'я за напрямками: виконання загальнодержавних медичних програм; усунення медичних наслідків надзвичайних ситуацій природного і техногенного характеру; медичного забезпечення військ і цивільного населення під час воєнних конфліктів на території країни; підготовки, перепідготовки і підвищення кваліфікації персоналу медичної служби ЗС України, резерву та запасу; наукова діяльність.

Реформування та розвиток системи медичного забезпечення ЗС України відбувається з урахуванням міжнародного досвіду медичного забезпечення збройних сил іноземних держав. Цей досвід медична служба ЗС України отримує в ході міжнародного військового співробітництва, пріоритетними заходами якого є: участь фахівців медичної служби в роботі міжнародних військово-медичних організацій; обмін інформацією в рамках

двосторонніх і багатонаціональних візитів, навчань, конференцій, семінарів тощо; участь у реалізації міжнародних навчальних програм та проходження стажувань за кордоном; проведення спільних наукових досліджень і розробок; участь у розробці й адаптації військово-медичних стандартів; участь у спільних військових навчаннях.

З урахуванням тенденції змін у порядку застосування військ (сил), досвіду медичного забезпечення під час проведення навчань [2], міжнародних заходів із підтримання миру і безпеки, тенденцій та напрямів реформування системи охорони здоров'я України пропонуються такі напрями та шляхи удосконалення системи медичного забезпечення ЗС України, спрямовані на посилення їх спроможностей до виконання завдань за призначенням насамперед в особливий період.

З метою збереження життя та зменшення ризику розвитку ускладнень після поранень особовий склад військ має бути забезпечений індивідуальними засобами медичного захисту, бути навченим користуватися ними та готовим надавати медичну допомогу на полі бою у порядку само- та взаємодопомоги.

Крім того, потребує негайного вирішення загальнодержавна проблема відсутності матеріалів (вакцин) власного виробництва для щеплень як в умовах мирного часу, так і на особливий період.

Для вивозу поранених із поля бою та використання як мобільної бази для розгортання медичних пунктів батальйонів (МПБ) медичні підрозділи військових частин і з'єднань, тактичних груп мають бути забезпечені броньованим санітарним транспортом, а також санітарним транспортом для медичної евакуації. Принципово важливо, щоб ці транспортні засоби мали основні технічні характеристики (швидкість, прохідність, можливість технічного обслуговування тощо) такі ж, як і загальновійськова техніка, якою комплектуються військові частини.

Для аеромедичної евакуації поранених в інтересах медичної служби слід виділяти необхідну кількість спеціально обладнаних транспортних вертольотів, які в сучасних умовах мають забезпечувати евакуацію щонайменше 50% тяжкопоранених на етапи надання спеціалізованої медичної допомоги.

Медичні підрозділи військових частин і з'єднань, військові мобільні госпіталі (ВМГ), які розгортають етапи медичної евакуації (ЕМЕ) в зоні застосування військ, повинні вже за мирного часу мати повноцінну організаційно-штатну структуру, побудовану за модульним принципом. Це досягається уніфікацією структури однотипних підрозділів і дає

змогу окремим медичним структурно-організаційним елементам самостійно виконувати покладені завдання, швидко та ефективно проводити підсилення ЕМЕ, забезпечувати взаємозамінність їх структурних елементів, спадкоємність у роботі та можливість відновлення функціональної спроможності структур шляхом їх заміни аналогічними.

У сучасних умовах особливого значення набувають ВМГ, по-перше, як ЕМЕ на певних евакуаційних напрямках за умов відсутності поблизу ВМКЦ, військових госпіталів або цивільних закладів охорони здоров'я, а по-друге, – як основа для формування груп підсилення медичної служби військових частин, з'єднань, тактичних груп та окремих військових підрозділів.

Комплектно-табельне оснащення військово-медичної служби, насамперед медичних підрозділів військових частин і з'єднань, ВМГ, має бути подвійного призначення. Це дасть змогу ще в мирний час прищепити медичному персоналу впевнені навички його використання як у стаціонарних медичних пунктах (медичних ротах), так і в польових умовах та уникнути необхідності утримувати два комплекти медичного оснащення: один – на мирний час, другий – на особливий період. Потребує розгляду та вирішення питання забезпечення ЕМЕ, що розгортаються в польових умовах, одноразовим хірургічним інструментарієм та іншими стерильними витратними матеріалами. Кількість запасів медичного майна і витратних матеріалів має забезпечувати надання медичної допомоги встановленого виду та обсягу прогнозованої кількості санітарних втрат, передбачати автономні дії, а також можливість їх поповнення.

Медичні пункти, медичні роти та ВМГ, які є передовими ЕМЕ, мають бути забезпечені сучасними засобами підтримання життєдіяльності в польових умовах, що б гарантувало їх мобільність, автономність, найкоротші терміни для розгортання та згортання, стабільне електроживлення, водо- та тепlopостачання. Це можливо реалізувати через забезпечення сучасним пневмо- або каркасним наметовим фондом, обладнанням окремих функціональних підрозділів (перев'язувальна, операційна, лабораторія тощо) в готових до застосування модулів або контейнерах на автомобільному шасі. Автомобільний та спеціальний транспорт, інженерні засоби та техніка мають бути в постійній готовності до використання.

Медична служба повинна мати заздалегідь підготовлені сили та засоби для підсилення кожного елемента системи лікувально-евакуаційного забезпечення. Це можуть бути: окремі медичні

працівники, у тому числі лікарі, лікарсько-сестринські бригади, групи медичного підсилення, багатопрофільні та спеціалізовані медичні групи з відповідним медичним та іншим оснащенням, а також санітарно-транспортними засобами медичної евакуації. Зазначені сили та засоби мають бути мобільними і готовими до висування, підсилення медичної служби військових частин, підрозділів або тактичних груп, розгортання та роботи на базі ВМГ або визначених стаціонарних закладів охорони здоров'я на евакуаційному напрямку.

На особливий період необхідно передбачити можливість підвищення потужностей стаціонарних лікувально-профілактичних закладів (ВМКЦ, ВМГ, центрів медичної реабілітації та санаторіїв) та їх спеціалізацію шляхом збільшення ліжкової місткості та поповнення фахівцями визначених медичних спеціальностей із числа мобілізаційного резерву.

Організаційно-штатна структура ВМКЦ мирного часу має забезпечувати їх спроможність щодо доукомплектування в найкоротші терміни ВМГ особовим складом, формування груп медичного підсилення та груп спеціалізованої медичної допомоги, забезпечення їх медичним майном і витратними медичними засобами.

Слід зазначити, що існуючим комплектом сил і засобів медичної служби ЗС України, навіть за умов його підсилення, доукомплектування та використання мобілізаційного ресурсу, активного маневру силами і засобами, неможливо повністю покрити потреби військ у медичному забезпеченні. За таких умов виникає необхідність в організації чіткої взаємодії медичних служб ЗС України, інших військових формувань і правоохоронних органів, використанні потужностей цивільних закладів охорони здоров'я, що передбачає формування єдиного медичного простору України.

З метою подальшого удосконалення системи медичного забезпечення військ (сил) пропонується розглянути варіант із розгортанням на основних евакуаційних напрямках багатопрофільних госпіталів, сформованих за рахунок існуючих стаціонарних військових або цивільних закладів охорони здоров'я, підсилених групами СМД із відповідним оснащенням із завданнями надання ранньої спеціалізованої медичної допомоги пораненим і хворим, які поступають із медичних рот бригад і ВМГ.

Для проведення завершального спеціалізованого лікування поранених і хворих з тривалими термінами відновлення боє- та працездатності потребують завчасної підготовки Територіальні госпітальні бази Міністерства

охорони здоров'я України, кількість і розташування яких визначаються відповідною постановою Кабінету Міністрів України і на даний час потребують уточнення.

Наведені вище елементи та принципи мають бути об'єднані в єдину лікувально-евакуаційну систему. Відповідно до сучасних вимог вона має бути ефективною, самодостатньою, гнучкою, здатною до маневру силами та засобами медичної служби, видами та обсягом медичної допомоги, евакуаційно-транспортними потоками тощо, готовою до взаємодії.

Медичне забезпечення військ повинно мати стійку та ефективну систему управління, яка передбачає наявність відповідних органів і пунктів управління з чітко визначеними функціями, підготовлених кадрів і надійної системи зв'язку та забезпечується підтриманням визначеного рівня бойової та мобілізаційної готовності органів управління і військово-медичних закладів, всебічної підготовки їх до застосування та ефективної реалізації можливостей під час вирішення поставлених завдань [3].

Нормативно-правове забезпечення діяльності медичної служби ЗС України не повною мірою відповідає сучасним вимогам і тому потребують термінового розроблення нові та суттєвої редакції діючі керівні документи щодо організації медичного забезпечення військ у різних умовах діяльності та приведення їх у відповідність до вимог Воєнної доктрини і Стратегії національної безпеки України.

З метою своєчасного та якісного медичного забезпечення військ під час їх застосування, формування єдності поглядів і забезпечення спадкоємності дій всі сили та засоби медичної служби ЗС України, інших військових формувань і цивільної охорони здоров'я України мають бути об'єднані єдиною Військово-медичною доктриною з провідною роллю медичної служби ЗС України. Порядок діяльності військово-медичної служби та її органів управління мають бути визначені відповідними документами з організації медичного забезпечення, які детально регламентуватимуть лікувально-евакуаційне, санітарно-гігієнічне та протиепідемічне забезпечення, забезпечення військ медичним майном і медичний захист від засобів масового ураження, забезпечення військово-медичної служби медичним персоналом [1].

Висновки

1. Тенденції розвитку структури, оснащення і форм застосування ЗС України висувають підвищені вимоги до їх медичної служби і медичного забезпечення в цілому. Концепція медичного забезпечення військ (сил) в особливий період повинна передбачати подальший розвиток гнучкості, мобільності, високої адаптивності всієї системи, враховувати зміни величини і структури санітарних втрат унаслідок удосконалення озброєння і військової техніки, способів ведення операцій (бойових дій).

2. Зростає необхідність мати у ЗС України повноцінну організаційно-штатну структуру медичних підрозділів військових частин і з'єднань та військово-медичних закладів, побудовану за модульним принципом.

3. Для надійного медичного забезпечення військ (сил) актуальним є питання забезпечення ЗС України: індивідуальними засобами медичного захисту; вакцинами для профілактичних щеплень; сучасним комплектно-табельним оснащенням та спеціальною медичною технікою; броньованими засобами для вивозу поранених із поля бою та санітарними автомобілями для медичної евакуації; уніфікованим санітарним спорядженням для переобладнання автомобільного, авіаційного, залізничного, морського, річкового транспорту; стандартними уніфікованими модулями для розгортання етапів медичної евакуації тощо.

4. Особливої важливості набуває опрацювання сучасної нормативно-правової бази медичного забезпечення ЗС України, розроблення та затвердження на відповідному рівні Військово-медичної доктрини, Настанови з медичного забезпечення ЗС України, інших документів з організації медичного забезпечення та формування єдиного медичного простору України.

Перспективи досліджень полягають у подальшому вивченні та розробці актуальних рекомендацій щодо нормативно-правового регулювання удосконалення системи медичного забезпечення ЗС України, інтеграції відомчих медичних структур у загальнодержавну систему охорони здоров'я в інтересах зміцнення обороноздатності держави.

Література

1. Бадюк М. І. Основні засади формування нормативно-правової бази діяльності медичної служби Збройних Сил України / М. І. Бадюк // Військова медицина України. – 2007. – Т. 7, № 1–2. – С. 5–9.
2. Булах О. Ю. Основні напрями реформування системи медичного забезпечення Збройних Сил України в сучасних умовах / О. Ю. Булах, В. Г. Лівінський // Військова медицина України. – 2013. – Т. 13, № 2. – С. 20–27.
3. Жаховський В. О. Система управління медичним забезпеченням Збройних Сил України: потреба в удосконаленні / В. О. Жаховський, О. Ю. Булах, В. І. Стриженко // Наука і оборона. – 2013. – № 1. – С. 23–27.
4. Можаровський В. Збройні Сили України повинні відповідати сучасним вимогам / В. Можаровський // Військо України. – 2012. – № 1–2 (138). – С. 6–11.
5. Про затвердження Державної комплексної програми реформування та розвитку Збройних Сил України на період до 2017 року : Указ Президента України від 02.09.2013 р. № 479/2013 [Електронний документ]. – Режим доступу : [http : //www.rada.gov.ua](http://www.rada.gov.ua). – Назва з екрана.
6. Про затвердження Програми розвитку системи медичного забезпечення Збройних Сил України на 2006–2011 роки : наказ Міністра оборони України від 24.11.2006 р. № 678 «и» [Електронний документ]. – Режим доступу : [http : //www.mil.gov.ua](http://www.mil.gov.ua). – Назва з екрана.
7. Про затвердження Системи оперативних стандартів Збройних Сил України (Системи документів з питань управління, застосування, підготовки та забезпечення) : наказ Генерального штабу Збройних Сил України від 22.10.2012 р. № 220 [Електронний документ]. – Режим доступу : [http : //www.mil.gov.ua](http://www.mil.gov.ua). – Назва з екрана.
8. Про рішення РНБО України від 29.12.2012 р. «Про Стратегічний оборонний бюлетень України» : Указ Президента України від 29.12.2012 р. № 771/2012 [Електронний документ]. – Режим доступу : [http : //www.rada.gov.ua](http://www.rada.gov.ua). – Назва з екрана.
9. Ситник Г. Пріоритети державної політики у воєнній безпеці / Г. Ситник // Військо України. – 2012. – № 3 (139). – С. 8–11.
10. Слюсаренко А. В. Розвиток форм і способів збройної боротьби у війнах у зоні Перської затоки у 90-х роках ХХ ст. – початку ХХІ ст. : автореф. ... к.істор.н. ; А. В. Слюсаренко ; НАО України. – Київ, 2005. – 18 с.
11. Телелим В. М. Найважливіші аспекти розвитку збройної боротьби / В. М. Телелим // Військо України. – 2012. – № 1–2 (138). – С. 12–17.

Дата надходження рукопису до редакції: 19.05.2014 р.

Медицинское обеспечение Вооруженных Сил Украины: актуальные вопросы усовершенствования с учетом тенденций развития системы здравоохранения Украины

*В.А. Жаховский¹, О.Ю. Булах¹,
В.Г. Ливинский¹, Н.В. Кудренко²*

¹Украинская военно-медицинская академия,
г. Ирпень, Украина

²ГУ «Украинский институт стратегических исследований
МЗ Украины», г. Киев, Украина

Цель – изучить проблемные вопросы организации медицинского обеспечения Вооруженных Сил Украины в современных условиях; определить направления его усовершенствования.

Материалы и методы. Объект исследования: система медицинского обеспечения ВС Украины. Предмет: организационно-функциональная структура медицинской службы. Методы: аналитический, библиографический, системного подхода.

Результаты. Наличие широкого спектра угроз национальным интересам Украины в сфере безопасности и обороны, тенденции развития структуры, оснащения и форм применения войск выдвигают высокие требования к их медицинскому обеспечению, определяют необходимость формирования действенной системы лечебно-эвакуационного обеспечения с учетом тенденций реформирования и развития системы здравоохранения Украины.

Выводы. Для надежного медицинского обеспечения войск необходимо иметь полноценную организационно-штатную структуру медицинских подразделений войсковых частей, военно-медицинских заведений. Актуальным является вопрос обеспечения индивидуальными средствами медицинской защиты, вакцинами, современным комплектно-табельным оснащением, специальной медицинской техникой и средствами эвакуации. Особую важность приобретает необходимость усовершенствования нормативно-правовой базы организации медицинского обеспечения, а также формирования единого медицинского пространства Украины.

Ключевые слова: система здравоохранения Украины, система медицинского обеспечения, медицинская служба Вооруженных Сил Украины, лечебно-эвакуационная система.

Medical providing of the Armed Forces of Ukraine: there are pressing questions of improvement, taking into account tendencies to development of the system of health protection Ukraine

*V.O. Zhakhovsky¹, O.Yu. Bulakh¹,
V.G. Livinsky¹, M.V. Kudrenko²*

¹Ukrainian military medical academy, Irpin, Ukraine

²SI «Ukrainian Institute of Strategic Researches
MoH of Ukraine», Kyiv, Ukraine

Purpose – to learn problem questions, define directions of improvement of the medical providing of the Armed Forces of Ukraine.

Materials and methods. A research object is the system of the medical providing of AF Ukraine. An object is an organizationally-functional structure of medical service. Research methods: analytical, bibliographic, approach of the systems.

Results. Presence of wide spectrum of threats to national interests of Ukraine in the field of safety and defensive, progress of structure, rigging and forms of application of troops trends pull out high requirements to their medical providing, determine the necessity of forming of the effective system of the curatively-evacuation providing taking into account the tendencies of reformation and development of the system of health protection Ukraine.

Conclusions. For the reliable medical providing of troops it is necessary to have a valuable organizationally-regular structure of medical subdivisions of soldiery parts, military medical establishments. Actual is a question of providing of medical defense individual facilities, by vaccines, modern completely-table rigging, special medical technique and facilities of evacuation. The special importance is acquired by the necessity of improvement of normatively-legal base from organization of the medical providing, and also forming of single medical space of Ukraine.

Key words: system of health protection Ukraine, system of the medical providing, medical service of AF of Ukraine, curatively-evacuation system.

Відомості про авторів

Жаховський Віктор Олександрович – к.держ.упр., доц., п.н.с. науково-дослідного відділу організації медичного забезпечення Науково-дослідного інституту проблем військової медицини Української військово-медичної академії; вул. 11 лінія, м. Ірпінь, Київська обл., 108203, Україна; служб. тел.: +38 (045) 97-93-963 (прийм.), +38 (045) 97-93-897

Булах Олег Юрійович – к.мед.н., с.н.с. науково-дослідного відділу організації медичного забезпечення Науково-дослідного інституту проблем військової медицини Української військово-медичної академії; вул. 11 лінія, м. Ірпінь, Київська обл., 108203, Україна; служб. тел.: +38 (045) 97-93-963 (прийм.), +38 (045) 97-93-897 (черг.).

Лівінський Володимир Григорович – н.с. науково-дослідного відділу організації медичного забезпечення Науково-дослідного інституту проблем військової медицини Української військово-медичної академії; вул. 11 лінія, м. Ірпінь, Київська обл., 108203, Україна; служб. тел.: +38 (045) 97-93-963 (прийм.), +38 (045) 97-93-897 (черг.).

Кудренко Микола Васильович – заст. директора з організаційно-методичної та адміністративної роботи ДУ «Український інститут стратегічних досліджень МОЗ України»; вул. Нагірна, 25–27, м. Київ, 04107, Україна; служб. тел. +38 (044) 576-41-22.